

Tribuna lliure

En defensa de la veritat

per

JOSEP M. VIVES

DES anys han trancorregut d'ençà que des de les planes del BUTLLETÍ DEL SINDICAT s'anunciava a tots quatre vents, la solució amistosa, digna i de gran profit per a l'estament mèdic, recaiguda en el tan tristament debatut problema hospitalari tarragoní, afegint-s'hi que aquesta solució era donada únicament i exclusiva d'acord amb les aspiracions de l'estament.

Els comptats elements contraris a l'aprovació de tan cèlebre ponència i que no ho eren per sistema, sinó per un ferm convenciment, fill aquest d'un acurat estudi de la psicologia dels executors dels acords dimanants de l'aprovació de l'esmentada ponència, han vist plenament confirmat llur pessimisme.

Si en aquella data fou rebuda la bona nova, amb la satisfacció més completa per part dels companys de bona fe i aimants del prestigi professional com cal servir sempre, és de creure que conservaran la creença que des d'aquella data l'exercici mèdic a Tarragona és descabdella dintre un ambient paradisiac, havent arribat la dignitat professional a la sublimació i amb la remuneració del treball mèdic gairebé a l'altura del país del dòlar. *Res de tot això.*

Que així no és, ni molt menys, està a la vista del més poc enterat de la qüestió. Les converses i canvis d'impressions entre metges d'ací, ben clar ho d'uen, surant en l'ambient mèdic tarragoní una atmosfera veritablement sèptica.

És natural, que als metges de la resta de Catalunya i Balears, pertanyents al Sindicat, poc els interessa l'assumpte, amb tot, a aquells que sempre han defensat honradament llurs ideals a despit de tot, i no han supeditat el seu criteri a conveniències particulars, ni a malentesos companyerismes, tenen el deure de desfer equívocs i torçades interpretacions per mancamment d'un coneixement exacte dels fets ocorreguts.

En la memorable Assemblea del Col·legi de

Metges de la província, en la qual s'aprovà la malaurada Ponència que pretenia (tal vegada amb tota la més bona fe per part de la majoria de companys) de solucionar el plet *Mèdic hospitalari tarragoní*, la meua veu a desgrat de la majoria, anuncià que no passaria un any en què els esmentats acords serien lletra morta.

He deixat transcórrer amb escriu aquella data i avui em crec amb el deure d'assabentar, des de les mateixes planes del BUTLLETÍ i d'una manera ben *categòrica*, que els acords de la cèlebre ponència, mai no s'han complert, ni per part dels metges i menys per part dels administradors de l'esmentat Hospital, afegint-hi que difícilment es podrà complir, malgrat tota la bona fe que moltes vegades presideix l'actuació del metge.

Descendir al terreny de la descripció dels fets nombrosíssims, comprovatoris de la present afirmació, seria gairebé una mica vergonyós per aquells que han estat i cada dia encara són actors de tals actes i no voldria tenir ni tan sols la pretensió d'escórrer el vel que tal vegada embolcalla tanta debilitat i misèria humana.

Cal que segueixi igualment, aquest estat de coses?

Repasant la collecció de BUTLLETINS en el corresponent al mes de desembre del 1927, i en la plana vuit, trobo un article degut a una sempre inspirada ploma d'un distingit company tarragoní. No em puc de cap manera sustreure a la temptació de brindar les conclusions a tots els companys sindicats, per si creuen arribat el moment d'aplicar-les.

Al peu de la lletra diuen:

"Contra una institució aliena a les nostres corporacions, l'acció defensiva és limitada."

"Contra l'incompliment d'un acord nostre, envers uns companys col·legiats o sindicats, té tota la força d'una sentència legal i la sanció moral de l'estament mèdic."